

И я нацапа по странитѣ,
начерни едрия ѝ носъ,
а надъ ушитѣ ѝ закити
две китки прѣсенъ магданозъ.

Съ единъ човаль я той загърна,
препаса я съ червенъ коланъ
и неусѣтно я превърна
на живъ и истински Петканъ.

И я въ бараката заключи,
па въ кухнята изтича съ викъ,
позавъртѣ се и маркуча
върху чешмата сложи въ мигъ.

Водата вредъ залѣ дѣскитѣ
като разплискано море,
веднага старото корито
на два сандѣка той опрѣ.

И се почувствува срѣдъ буря
и срѣдъ непобедимо зло.
„Земя! Земя!“ — извика, тури
ржка на своето чело.

Ала преди брѣга да зърне
и да намѣри пакъ покой,
коритото му се обърна
и цопна въвъ водата той.

Измокренъ цѣлъ и разтреперанъ,
измъкна се Антонъ навънъ
и при Петкана се намѣри
и рече му като на сънъ:

„Какво, Петкане, азъ изпатихъ
недей ме пита въ тоя часъ.
Ела съсь менъ, не бой се, брате,
не гледай, че съмъ мокъръ азъ...“

Ала на портата внезапно
баща му изуменъ се спрѣ.
Инай-напредъ Петканъ го зяпна,
а Робинзонъ отъ страхъ примрѣ:

„Спасявай се, Петкане! Скоро!
Да бѣгаме! Пробий си пжтъ!
Прескачай бърже презъ стобора
и чакай ме накрай градътъ!“

Едва що туй Антонъ изрече,
бащата пжтъ му прегради:
„За бѣгане е късно вече!
Кажи ми, кой те подлуди?“

Обиколи навредъ съ Антона
и всички пакости видѣ,
и се зае на Робинзона
урокъ заслуженъ да даде.

И хубаво му се поскара,
дори добре го понаби,
та други пжтъ таквазъ попара
да не посмѣе да дроби.

Подиръ сълзитѣ, що порони,
реши най-после нашъ Антонъ
да си чете за Робинзона,
но да не става Робинзонъ.

Георги Караивановъ